

Szeretett Gyülekezet!

Az alapigénknek választott vers János lábjegyzete a feltámadás történetéhez. Későbbi felismerés, amit fontosnak érzett megjegyezni az olvasóinak. A szövegből kiderül, hogy János magáról is beszél, amikor ezeket a szavakat mondja. Hogy akkor még ő sem értette, hogy Jézusnak fel kellett támadni a halálból. De bizonyosságát adja annak, hogy ott állt az üres sírnál, és ő volt az, aki látott és hitt. Ő is egyik tanúja ennek az ügynek. Egy korábbi egyetemi tanárom ezzel a címmel írt magyarázatos könyvet a János evangéliumáról: Igaz tanúvallomás. János tanúbizonyosságot ad, hogy mások is higgyék, hogy Jézus a Krisztus, az Isten Fia, és e hitben életetek legyen az ő nevében. Ez a húsvéti hit, amire nekünk is szükségünk van, és amit nekünk is ajándékozni akar a Szentlélek. Ezzel a vággyal hallgassuk az igét.

1. **„Még nem értették az Írást.”** Ez a mondat feltételezi, hogy van egy olyan időpont, amikor már igen. Akkor ott az üres sírnál nem, de a későbbiekben már a Szentírásból is megértik, hogy máshogy nem is történhetett Jézus kereszthalála után, neki fel kellett támadjon a halottak közül. A Biblia tudósai szerint a húsvéti események és János evangéliuma megírása között 40-50 év telt el. Mikor János lejegyzte ezeket a sorokat a helyzet megváltozott, amit akkor az üres sírnál nem értettek az az idők folyamán a Szentírás tanulmányozása során megvilágosodott előttük. Hogy Jézus élete, halála és feltámadása, az ő szemük előtt játszódó események mind Isten kezében volt, ezért kellett mindennek így történnie. Ez a húsvéti hit fejlődésének menete. Hasonló ahhoz, amiről úgy ír a költő: *„A világ Isten-szötte szőnyeg, Mi csak visszaját látjuk itt, És néha - legszebb perceinkben -A színéből is - - valamit.”* A hit a Feltámadott Jézus látását adja meg számunkra. Lássuk ennek lépéseit.

Az üres sír híradója volt, hogy valami történt. Nem mindenki ugyanazt a következtetést vont le. Mária Magdolna, aki először ér a sírhoz és látja, az elhengerített követ, elmegy a két tanítványhoz, és azt mondja, hogy ellopták az Uruk holttestét. Aztán Péter, amikor odaérkezik a sírhoz és belép, és alaposan szemügyre vesz mindent. A görög szöveg egy érdekes igét használ itt – teoreo – ebből származik a „teoretikus” szavunk, ami valaminek a gondolatiságát, elméletszerűségét jelenti. Ezt csinálja Péter: látja a levett lepedőket és külön, összehajtogatott állapotában a kendőt, amit a temetéskor tettek Jézus arcára. És elkezd elmélkedni, gondolkodni, hogy mi is történhetett, de megoldásra még ő sem jut. És aztán belép a sírba másik tanítvány és azt olvassuk, hogy látott és hitt. János szívében összeáll a történet és hinni kezd. Mert nem arról van szó, hogy kirabolták a sírt, mert akkor nem vették volna le a testről a lepedőket, és főleg nem lett volna gondjuk arra, hogy egy másik helyre tegyék összegöngyölve a fejkendőt. Aki így cselekedett annak nem volt sietős a dolga, mint a rablóknak szokott lenni. Tehát, mindezt csak a feltámadott Jézus tehette. János megérti a történeteket és hisz. A történet folytatásaként beszámol, hogy később megjelenik Jézus a számukra több alkalommal is (János 20,19-29), mert ez a feltámadás nagy ajándéka, hogy újból és elválaszthatatlanul együtt lehetnek Mesterükkel, aki már több mint az ő Rabbijuk, mert épp a feltámadás teszi világossá, hogy Uruk és Istenük.

És itt válik fontossá az évtizedekkel későbbi megjegyzés, miszerint az Írások alapján értették meg, hogy Jézusnak fel kellett támadni a halálból. Ez a következő lépcsőfoka a húsvéti hitnek, a Szentírás megértése. Érdekes, hogy egy másik húsvéti történetben (Lukács 24,13-35), Jézus, amikor két tanítványával sétál Emmaus felé, akik nem ismerik fel feltámadott állapotában, de a szívük felhevül, amikor az akkori Biblia, az Ószövetség alapján Jézus arról beszél nekik, hogy *„Krisztusnak el kellett szenvednie”*, mindazt ami három nappal azelőtt történt a kereszten. Ez a „kell”, az isteni szükségszerűséget fejezi ki minden helyen. Hogy minden, ami Jézussal történt ebben a szent három napban, nem a véletlenek sodrásának, nem az emberek irigy és öntelt indulatának befolyásaként, hanem Isten tervéből, akaratából történt mindez. És mindezt Isten kijelentése, a Szentírás alapján lehet tudni.

Mert bár lehet, hogy a Szentírás egy sok írásból álló gyűjtemény, amit különböző korokban, különböző emberek írtak, de mégis az teszi egységessé, hogy mindvégig Isten tetteiről van benne szó, amit az emberekért vitt végbe. És, ahogy cselekedeteinknek következménye és eredménye van, úgy Isten tettei is előre mutatnak, egy személyre, Jézus Krisztusra, aki az ember üdvösségért jött el, adta az életét a keresztfán és támadt fel a harmadik napon. A Szentírás első része az Ószövetség az ezt megelőző történetről ír, ami Jézusban éri el a beteljesedését. A Krisztus-hitben elkötelezett katolikus tudós fizikus és matematikus, Blaise Pascal írja: *„Jézus Krisztust bizonyítandó itt vannak azonban a jövődölések, megannyi szilárd és kézzelfogható bizonyíték. Minthogy ezek mind beteljesültek, és az események igazolták őket, bizonyos jelei ezeknek az igazságoknak és – következésképpen – Jézus Istenségének.”* A tanítványok Jézus feltámadása által ismerték meg az ő Istenségét. És később a Szentírás alapján nyertek ismeretet és ez alapján hitet arról, hogy miért kellett mindennek így történnie, amit megtapasztaltak, és amiről tanúbizonyságot adtak, amiből sokak hite, a miénk is megszületett.

2. Három mozzanatot szeretnék kiemelni, hogy miért volt szükséges Jézusnak feltámadnia. Fel kellett támadni a halottak közül a mi **hitünk megerősítésére**. A feltámadás elsősorban a Nagypénteken megalázott és meggyalázott Krisztus felmagasztalása: az elítélt és elvetett Krisztus felemeltetése. Ezzel Isten igent mond Jézus elégtételére, amit a mi helyettünk és értünk tett. *„Halálra adott bűneinkért, és feltámasztatott megigazulásunkért.”* (Róma 4,25) A húsvéti üdvüzenet ez: Győzött Jézus, akit legyőztek és halálra adtak. Az, akit népe kitaszított magából, és akit tanítványai azóta is sokszor elhagytak: páratlan közösségben van az Atyával, íme, ő az Isten Fia. Áldozata elfogadott engesztelés. Ezért hihetünk Isten kegyelmében, hogy ő elfogad bennünket is ezért az áldozatért, hogy mi is az Ő közösségébe jöhetünk és maradhatunk örökké.

Szükséges volt Jézusnak feltámadnia, hogy **felélessze a reményünket**. Jézus feltámadása nélkül le volna zárva a mi evilági látóköreink. *„Ami azon túl van arról mit sem tudnánk. Olyan volna az számunkra, mint a térkép szélein elterülő nagy fehér folt: még soha senki által fel nem tárt ismeretlen terület. És mit sem tudva a határokon túl minket körülvevő rejtelmekről, annak sem tudnánk igazi értelmét látni, ami a határokon belül vesz körül bennünket.”* (Victor János) Életünk nem lehatárolt. Nem a halál a vég, hanem az csak határátlépő lehet. És ennek a hitből származó reménysége hatással van életünk innenső oldalára.

Arany Jánosról, aki református presbiter is volt, jegyezték föl, hogy már nagy betegen a Lánchídon sétált át. Találkozott egy ismerősével, aki megkérdezte, hogy nem fél-e a haláltól. A költő azt felelte: „Nem félek!” Mire az ismerős: „Természetes is, hogy egy ilyen nagy ember nem fél!” Arany azt válaszolta: „Nem azért nem félek, mert nagy ember vagyok, hanem azért nem, mert nagy az én Megváltóm!” Valószínűleg ezért is írhatott magának a sírfeliratot:

Itt nyugszik
ARANY JÁNOS
szerkesztő

Nincs végezve itt még a cikk,
Folytatása következik:
Én Uram, légy én szerkesztőm,
Új folyamban újra kezdőm.

És Jézus feltámadása szükséges volt a **hívők egész életének a megerősítésére**. Pál így buzdítja a római gyülekezetet: „*Jézus Krisztus meghalt a bűnnek egyszer s mindenkorra, amely életet pedig él, azt az Istennek éli. Így azt tartsátok ti is magatokról, hogy meghaltatok a bűnnek, de éltek Istennek Krisztus Jézusban!*” (Róma 6,10-11) Az új élet amiben megerősítést kapunk Jézus által, Istennek élt élet. Isten tettéért hálából, szeretetben élt élet. Nagyon sok szó hangzik mostanság arról, hogy a Koronavírus után már nem ugyanaz lesz a világ, mint ami most. Ezeknek a hangoknak a többsége derülátó mondván, hogy ez a helyzet kihozza a jót az emberekből és ez tartósan így is maradhat. Nem akarom senki derűjét letörni, de az a kérdés fogalmazódik meg bennem, hogy miért csak a baj képes a jót kihozni az emberből. Miért nem működik ez magától? Aztán a másik tapasztalat, hogy sajnos sok rosszat is kihoz ez a helyzet az emberekből. Két hete, amikor recepttel a kezemben elindultam volna, hogy kivegyem a tápszert, kiderült, hogy sok patikában recept nélkül is nagy adagban felvásárolták ezeket. Hogy teljes legyen a kép hozzáteszem, hogy aznap én is az utolsó két darab fertőtlenítőszeret vettem le az egyik bolt polcáról, holott egy is elég lehetett volna. Az előbb említett Pascal az idézet folytatásában azt is mondja, hogy az ember Jézus istenségének megismerése által az ember megismeri a saját nyomorúságát is, mert ez az Isten nem egyéb, mint a nyomorúságunk orvosa. Szükségünk van egy külső segítőre, akinek van ereje segíteni a bajunkon, amit magunknak okozunk. Ahogy Isten életre támasztotta Jézust, úgy képes a mi életünket is megújítani. Ez igaz váradalom.

3. Befejezve az igehirdetést még arra keressünk választ az igéből, hogy mi az, amit tehetünk? János megjegyzése arról is beszél, hogy teljesebb lett a hitük Jézus feltámadásával. Megismerték az Írásból, hogy neki fel kellett támadni. Ehhez időre és a Szentírással való elmélyült foglalkozásra volt szükségük. Ezt tehetjük mi is. Kevesen mondhatják most, hogy olya kevés időm van, hogy olvashassam a Szentírást. Bizony több időnk van azzal, hogy otthon kell maradjunk, nem tehetünk egy csomó dolgot, amit eddig tettünk. Használjuk arra ezt az időt, hogy olyant tegyünk, amit eddig nem tettünk. Olvassuk a Szentírást. Szánjunk oda egy kicsivel több időt, mint eddig. Ha nem olvastuk, akkor vegyünk a kezünkbe egy negyed órára. Ha negyed órát foglalkoztunk vele, akkor most tegyük ugyanezt fél óráig. Olvassunk el egy evangéliumot, mondjuk éppen Jánosét (lásd az igehirdetés mellékleteként). Imádsággal, Isten keresve olvassuk a történeteket, elidőzve, elmélyülve, értelmet keresve. Kérhetjük imádságban, hogy vágyakozva, hitet, reménységet, gyógyulást, az életben való eligazodást keresve olvashassunk. Hívjuk Isten Szentlelkét segítségül, hogy az ő segítségével először vagy újból megtapasztalhassuk, hogy az Istent kereső hitünk az Ige végérvényes és kizárólagos feleletét nyeri el az ő kérdéseire. Így erősödjön, növekedjen, tisztuljon a hitünk a Feltámadott Jézus Krisztus által és benne! Ámen

BIBLIAOLVASÓ TERV

40 nap a János evangéliumával

- 1. nap János 1,1-28
- 2. nap János 1,29-51
- 3. nap János 2,1-12
- 4. nap János 2,13-25
- 5. nap János 3,1-21
- 6. nap János 3,22-36
- 7. nap János 4,1-42
- 8. nap János 4,43-54
- 9. nap János 5,1-30
- 10. nap János 5,31-6,14
- 11. nap János 6,15-51
- 12. nap János 6,52-71
- 13. nap János 7,1-30
- 14. nap János 7,31-53
- 15. nap János 8,1-11
- 16. nap János 8,12-36
- 17. nap János 8,37-59
- 18. nap János 9,1-41
- 19. nap János 10,1-21
- 20. nap János 10,22-42
- 21. nap János 11,1-44
- 22. nap János 11,45-12,11
- 23. nap János 12,12-33
- 24. nap János 12,34-50
- 25. nap János 13,1-20
- 26. nap János 13,21-38
- 27. nap János 14,1-11
- 28. nap János 14,1-31
- 29. nap János 15,1-17
- 30. nap János 15,18-27
- 31. nap János 16,1-23
- 32. nap János 16,24-33
- 33. nap János 17,1-26
- 34. nap János 18,1-27
- 35. nap János 18,28-40
- 36. nap János 19,1-27
- 37. nap János 19,28-42
- 38. nap János 20
- 39. nap János 21,1-14
- 40. nap János 21,15-25